

Recensent: H.J.Lammers

Ted Janssen: '**Als iedere seconde telt**' Uitgegeven in eigen beheer, Ted Janssen 2012. ISBN 978-90-76014-31-9. (Post Traumatisch Stress Syndroom (PTSS)/ED/1) Zie ook: <http://www.alsiederesecondetelt-hetboek.nl/>

Het boek is te bestellen via deze link: <http://www.alsiederesecondetelt-hetboek.nl/>

Soort boek / Ziekte / Stijl:

Verslag van het vechten tegen een Post Traumatisch Stress Syndroom (PTSS). Dit is ontstaan wanneer, na het assisteren bij het onwel worden van een collega, deze, na aanvankelijk gereanimeerd te zijn, toch enkele uren later overlijdt. Boek van 151 pagina's.

Over de schrijver:

Ted Janssen (48) is leidinggevende beveiligiger bij Centerparks-Meerdal (Horst Limburg). De beveiligingsafdeling van het park is verantwoordelijk voor het welzijn en veiligheid van mensen en goederen in de meest brede zin van het woord. De medewerkers worden constant intensief getraind op hun taken, o.a. EHBO. Hij is gehuwd en heeft drie kinderen.

Boekbespreking:

In een groot vakantiepark waar honderden mensen samen zijn is het onvermijdelijk dat er incidenten en ongevallen gebeuren met, al of niet min of meer fatale afloop. Als beveiligiger is het de taak hier bij op te treden, de problemen en de eventuele technische of fysieke gevolgen voortvarend, rationeel, professioneel op te lossen en dan gaat de dienst weer gewoon verder. Op een ochtend in mei 2009 wordt Ted tijdens zijn normale dagelijkse dienst gealarmeerd om met spoed te komen naar het subtropisch zwembad in het park waar een medewerkster, Sonja, tijdens een trainingsoefening onwel is geworden en bewusteloos uit het water is gehaald. In afwachting van de ambulance voert Ted lange tijd mond-op-mond beademing uit, conform de voorschriften, ondersteund en op geleide van een AED- apparaat tot het ambulancepersoneel de verzorging overneemt. Daarbij levert een collega hartmassage Bij het vertrek naar het ziekenhuis wordt vastgesteld dat er "ademhaling en hartslag is".

Tijdens de directe opvang en verzorging van de bij het ongeval en de reanimatie betrokken personeelsleden komt het bericht dat Sonja (gehuwd, moeder van twee kinderen) in het ziekenhuis door de behandelend specialisten klinisch dood is verklaard. Uiteraard slaat dit bericht in als een bom. Tijdens emotionele opvang en nabespreking putten directie, bedrijfsleiding en collega's zich uit in loftuiting over het optreden van Ted en zijn collega bij deze calamiteit en leven intens mee met hun gevoelens na de alsnog fatale afloop. Ted vraagt, voor zijn doen zeer ongewoon, twee dagen verlof om de emoties te verwerken en krijgt hierbij steun van een externe hulpverleenster. Hierna volgen het rouwbezoek aan de familie, de crematie, een herdenking met het voltallige personeel op het park met weer loftuitingen, medeleven. En meerdere evaluaties met elke keer als conclusie "meer dan je best kun je niet doen". Ted begint zich echter bij voortdurend en vooral tijdens de verplichte cursussen en herhalingsoefeningen, af te vragen of dit wel zo is:

hij herbeleeft de veiligheidsprocedures en zijn handelen daar mee keer op keer op zoek naar toch mogelijke fouten en herinnert zich collega Sonja als “Gewoon ’s morgens naar haar werk en ’s avonds dus gewoon niet meer naar huis”(Pag.16). Dus zo maar ineens kinderen zonder moeder. Hij begint vergeetachtig te worden, vermoeid, heeft het gevoel of hij alle gebeurtenissen tijdens het werk als op een afstand meemaakt, slapeloosheid, verlies aan concentratie. Zijn houding en optreden op het werk en thuis verandert merkbaar. Er wordt aangedrongen op medisch en psychologisch onderzoek, hetgeen hij categorisch weigert. Dit kan volgens hem alleen maar uitdraaien op medicijnen slikken en het advies flink aan het werk te gaan, dan slijt de herinnering vanzelf. Dat kan hij zelf wel regisseren zonder ziekteverzuim. Het wordt, naast het normale werk, een jaar van testen, gesprekken. Mede door gesprekken met de externe hulpverlenster begint hij te begrijpen dat hij tijdens zijn werk altijd zijn gevoel consequent heeft uitgeschakeld om in zijn werk onbevangen tegenover toch vaak voorkomende nare situaties te kunnen blijven staan. Hij heeft al deze ervaringen nooit willen verwerken totdat “het emmertje vol was”, (pag. 113), hetgeen tot de diagnose PTSS leidde. Zijn vrouw weet hem over te halen een Belgische energetisch therapeut te consulteren. Deze zal gaan proberen hem via energiebanen weer met beide benen op de grond te krijgen en ook mede op zijn gevoel te gaan vertrouwen. Er volgt een lange en uiterst zware periode, die diepgaand over meerdere maanden in detail wordt beschreven (o.a. uitgebreid verslag doen in gespreksgroepen en trainings- sessies over zijn dagelijkse ervaringen met PTSS), van het gevecht tegen zichzelf, dat hij uiteindelijk wint.

Wat viel op:

Het diepgaande gevoel van saamhorigheid en zorg voor elkaar bij directie en medewerkers van het vakantiepark, zich uitend in intensieve interne en externe zorgverlening.

De wil van Ted om vrijwel geheel op eigen kracht en zonder verzuim dit syndroom te boven te komen.

Citaten:

(Pag. 16): “Je gaat naar je werk, probeert daar zoveel mogelijk plezier en voldoening uit te halen en daarna ga je naar huis, om weer andere leuke dingen te doen. Maar je staat nooit stil bij de gedachte, dat als je het gezin ’s morgens uitzwaait of (--) de ochtenddienst hebt en voor dag en dauw vertrekt, het misschien wel de laatste keer is dat je ze hebt gezien”.

(Pag. 76): “De ergste reactie vond ik in het begin de volgende: ‘beter dan je best kon je niet doen’ Juist dat laatste stuitte me tegen de borst, als ik een kwade dag had. Als ik inderdaad mijn best had gedaan en dit het resultaat was, konden ze in het vervolg maar beter iemand anders sturen, dacht ik bij mezelf”. (---) Als je het zelf kunt verwerken is het mooi, maar uit een onderzoek wat ik van internet had gehaald bleek, dat tien procent van de mensen die ooit iemand hadden gereanimeerd er zes maanden na dato nog steeds behoorlijk last van had en een behoorlijk gedeelte hiervan ook PTSS klachten ontwikkelde. (--) Je verhaal naar buiten doen, als je er moeite mee hebt gehad en aan durven te geven, dat je er nog steeds moeite mee hebt getuigt van meer durf, dan (--) jezelf groot houden en ondertussen

teruggrijpen naar medicatie of vluchten in alcohol. (--)
verstoppert lost niets op”.

Extra:

<http://www.alsiederesecondetelt-hetboek.nl/images/deuitstraling.pdf>